

Indtægter. For det første er der jo fastsat en Grænse af 2400 Kr., og kun de Indtægter, som udgøre mindst 2400 Kr., maa være fuld Stat. Jeg erindrer fra den Tid, at et daværende Medlem, nu afdøde Oberst Schövelin, som maasse havde mere matematisk Begreb end de fleste øvrige Medlemmer af det daværende Udvalg, gjorde opmærksom paa, at man derved vilde komme til i høj Grad at forurette den Klasse Skatteydere, som ligger nærmest over 2400 Kr., og i Virkeligheden ogsaa den, der ligger nærmest derunder, idet de sidste ikke vilde faa saa megen Nedsættelse, som de burde have i deres Stat. Det er Forhold, som man i de fleste Provinshyer har været opmærksom paa i den senere Tid, og jeg kender flere Eksempler paa, at man har fulgt den Vej, som Oberst Schövelin med rigtigt Blik paa det matematiske Forhold, som derved vilde fremkomme, den Gang anbefalede. Han anbefalede, at man skulde fradrage et vist Beløb for enhver Skatteindtægt, dog naturligtvis saaledes, at naar man kom saa langt ned, at Folk saa godt som ikke vilde komme til at betale Skat, fandt der nogen Modifikation Sted. Det er noget, man maatte sørge for, idet man ellers kunde bevirke, at et endnu større Antal end hidtil ikke vilde komme til at betale Skat og derved miste de Fordele, som ere knyttede dertil.

Jeg ser mig i Stand til at kunne oplyse Forholdet fra et Par Købstæder. Jeg skal dog kun nævne en, det er Slagelse, hvor der i Fjor blev indført en Ordning i saa Henseende. Jeg skal anføre den i ganske korte Træk. Reglen er den, at man drager 900 Kr. fra enhver som helst Indtægt. Dog naar det kommer ned til under 1500 Kr., sker der et noget mindre Afdrag, saaledes at man sørger for at faa alle med, som have 400 Kr., idet 400 Kr. sættes til en Skatteindtægt af 50 Kr., for at de kunne være Skatteydere. Og saa forhøjes Skatteindtægten ganske jævnt, indtil man kommer til det Punkt, hvor man lader den fulde Nedsættelse af 900 Kr. indtræde. Nu vil der kunne indvindes: Men det er jo urimeligt, at Folk, som have 10,000 til 12,000 Kr. og derover i Indtægt, skulle have nogen Nedsættelse. Men det er det ikke, da Nedsættelsen bliver ens for alle, og i Virkeligheden vil man, naar det udregnes procentvis — sammenlignet med, hvad der hidtil er fandt Sted — finde, at de store Indtægter procentvis komme til at betale større Afgifter, end de hidtil have gjort, naar samme Beløb paalignes. Følgen bliver den, at Skatteprocenten maa blive større, men kun nominelt større, for at der kan tilvejebringes

samme Skatteindtægt. Dette maa ogsaa gøres her med Indkomstskatten. Naar man fastsætter en saadan forandret Skala, maatte man ogsaa sætte Skatteprocenten højere for at skaffe den samme Skatteindtægt. Jeg skal gøre det Udvalg, som ventelig bliver nedsat i denne Sag, bekendt med de Beregninger, som ere anstillede i den Henseende, og man vil se, at der tilvejebringes en ganske anden stigende Skala, men som er begrænset, da den Skatteprocent, som er fastsat, den virkelige Skatteprocent, aldrig naas af nogen Skattehyder. Naar der nu er Spørgsmaal om at give Københavns Kommune Tilladelse til at forhøje den nuværende Indkomstskat, opkræve et større Beløb gennem Indkomstskatten, saa er der for det første Grund til, som andre ærede Medlemmer have udtalt, at betænke sig vel paa at give Tilladelse til at forhøje Indkomstskatten, medens Arealstaten og de øvrige Statter ikke forhøjes. Men for det andet er der Marsjag til at tage selve Indkomstskattens Beregning under fornyet Overvejelse og at tage Bestemmelse, om det ikke for det første vilde være rigtigt at indføre tvungen Selvangivelse, for det andet forandre den Skala, som er fastsat for Indkomstskatten, i den af mig angivne Retning.

Had Grundskatten angaar, er det, som allerede nævnt, et Spørgsmaal, som rettest bør behandles i Forening med Spørgsmaalet om Arealstat, og jeg skal derfor ikke komme nærmere ind derpaa, lige saa lidt som paa de øvrige mindre Afgifter i København. Men af, hvad jeg har tilladt mig dels at udvilde, dels at antyde, fremgaar det, at, som jeg opfatter Forholdet, maa der være al Anledning til at tage det københavnske Skatte-spørgsmaal under samlet Overvejelse, og tage Hensyn til, at det ikke gaar an at forøge Indkomstskatten ensidig paa den Maade, som er foreslaaet af Regeringen og tiltraadt af Landstinget.

Sammerich: Jeg kan i mange væsentlige Punkter slutte mig til de Udtalelser, som ere fremkomne fra anden Side her i Salen. Jeg deler nemlig den Mening, som er bleven gjort gældende af ærede Talere, som have haft Ordet i Dag, at det vilde være betænkeligt, om Indkomstskatten i Virkeligheden kun var den eneste Regres, vi havde lige over for de voksende Afgifter her i København. Jeg skal ikke komme videre ind paa de almindelige Indvendinger, man med Rette har mod Indkomstskatten; den ser retfærdig ud, men er det i Reglen mindre. Indtægterne ere altid vanskelige at udfinde, naar man ikke har tvungen Selvangivelse;